

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET, IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

газета для робочого людю — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видане Робітничо-Фармерське Видавництво Товариство, закорпорироване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українським Робітничим Домом, на рої вулиці Пritchard і Мекі регор, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Редакція за оголошення не відповідає.

НЕ ЗАБУДЬТЕ ЗА МАСОВОГО, КОЛЕКТИВНОГО ОРГАНІЗАТОРА.

Не забудьте за масового, колективного організатора! кличемо до українських трудящих мас Канади сьогодні, класовою війною проти капіталу. Цим масовим, колективним організатором являється боева робітничо-фармерська преса. Пролетаріат усіх країн має у себе того масового організатора, має свою боеву, революційну пресу. З тим масовим організатором трудящі рушають в бій проти класового ворога, обороняють свої загрожені позиції капіталом, і здобувають нові. Так, преса є тим боевим знаряддям, з яким найпевніша виграна у класових боях.

От хоч би й зараз. Усі країни капіталістичного світу охопило страшне безробіття. Армії безробітних виростають на очах. Ту силу безробітних армій треба змобілізувати, треба її усім сказати, щоб спричинив отой жахливий стан, і що слід робити, щоб не загинути передчасно голодовою смертю. Хто ж може обіти усі вулиці індустріальних і фермерських міст, і розповісти усім безробітним, щоб цинкувалися в лави, й рушили в шергах демонстрації до панських урядів і домагалися праці або повного втримання для себе й своїх рідних? Звичайно, це виконає лише масовий організатор — робітничо-фармерська преса. Через кого знайомлять усі робітники і робітниці та фермери про визиск їхнього труда при ставленні праці на місцях, розповідаючи про озвіряле поведіння босів, лих харчування, гонення при роботі, викидування від праці робітників? Теж через свого масового організатора — робітничо-фармерську пресу. Яким післяством зводяться робітники один одного про страйкові бої, за закликами спитати на допомогу у втриманні страйкових позицій? Знов тим же самим масовим організатором, своєю пресою. Хто розкаже про революційні зриви трудящих по усьому світі, хто розповідає про політичні світові дії та викриває найчорніші плани капіталу супроти трудящих і готує пролетаріат до вибою? Масовий організатор — боева робітничо-фармерська преса.

Тов. Сталін сказав: "Преса — це єдине знаряддя, з допомогою якого партія щоденно, щогодини розмовляє з робітничою класовою, своєю, потрібною їй, мовою".

Українські трудящі Канади мають у себе це єдине знаряддя, мають свою боеву пресу: "Українські Робітничі Вісті", "Фармерське Життя", "Робітничі", та "Світ Молоді" для наростаючої зміни, для своїх дітей. І за те знаряддя не можна ніколи забувати. Особливо за "Українські Робітничі Вісті" треба пам'ятати повсякчасно. Довкола отого масового організатора українських трудящих в Канаді треба змобілізувати, усіх українських робітників, при усіх станках праці, а так само усіх безробітних.

Ні одного українського робітника в Канаді до ворожої протиробітничої преси, а усіх їх змобілізувати навколо "Українських Робітничих Вістей" ще цього року, не чекаючи листопадової кампанії — такий клас мусить кинути в маси трудящих усі передплаташки й читати "Українських Робітничих Вістей" і заняти свої позиції та розпочати працю. На передові позиції повинні виринути усі робітники й дискусувачі "Українських Робітничих Вістей".

ДО ІНДІЇ ЗАСТУКАЛА РЕВОЛЮЦІЯ.

Саме вчас визвольних боїв китайського пролетаріату, що в лави повстанчої китайської Червоної армії йде військо проти кривавого Чан-Кай-Ши, як би на посилання революційного фронту на далекому азійському Сході спалахнув повстанчим зривом пролетаріат Індії проти британських колонізаторів, що довгими роками ярмлять індійський пролетаріат.

Індія — це одна з найропотніших і найбагатших колоній Великої Британії. Величина цієї колонії сягає близько 2 мільйонів квадратних миль і має понад 350 мільйонів тубільного населення. Індія являється для британського капіталу великим джерелом сировини, головною ж в текстильній індустрії, країною рихових панівати та головним постачальником усього земного багатства. До того ж робоча сила в Індії є одною з найдешевших і найбільше визискуваних британським капіталом. Коли ж зважити ще, що Індія являється одним з найбільш просторним ринком збуту нагромадженого товару великобританських капіталістів, стане зрозумілим значення цієї великої колонії для британського імперіалізму.

І от трудящі цієї колонії повстали проти колонізаторів. Індійський пролетаріат вже робив спроби не раз збройною силою скинути з себе накинута йому ярмо британським імперіалізмом, але кожного разу революційний зрив трудящих має жорстоко здавлено колонізаторами. Найбільший бунт у світі відбувся в Індії ще з 1857 року, а зараз, як завяле один з видатних учасників кривавого видовища, Олверс, що: "Англійська влада в Індії стоїть перед такою серйозною загрозою, якої вона не знала від часу повстання з 1857 року".

Революційні бої в Пешаварі й маскар-індійського пролетаріату британським військом вказує на те, що уряд "робіт-

ничий" МекДоналда задумує в крові затопити повстанчий рух індійських трудящих. Зараз уся Індія являється одним великим обозом салдатів британського імперіалізму. Усі збори та мітинги гостро заборонені. Не вільно збиратися більше людей разом як по 5 чоловіків. Скрізь помітно застосування законів виняткового стану. Однак, не зважаючи на оті воєнні постанови, індійський пролетаріат йде на вулиці, влаштовує демонстрації, організовує свої збройні сили і маршує на усіх фронтах в наступ на позиції британського імперіалізму в Індії. Індійсько-британська армія, на яку спірає свою силу британський капітал теж являється непереможною. Про відношення армії до революційного зриву свідчать найкраще подія, що зайшла у різні в Пешаварі. Два полоти салдатів відкачалися страждати в робітників і робітниць, відкрито демонструючи свою симпатію для революційного індійського пролетаріату.

Соціал-фашистський уряд МекДоналда, задавивши в крові повстанчі загопи трудящих Палестини, намагається збройною силою адушити революційний рух Індії. Спочатку повстанчих дій мекдоналдівський уряд, в союзі з індійською буржуазією, намагався скерувати революційний зрив в річище безкровного бунту, який не загрожував би британському імперіалізму. Однак, трудящі маси, арешти революційним подумком, не дали підкорити революційного зриву ватажкам індійської буржуазії. Ганді, який проголосив тільки звичайний громадянський непокор британським колонізаторам, або так званий "солоний бунт".

Скинути раз назавжди ярмо британських імперіалістів, захопити владу у свої руки, щоб встановити в Індії радянський соціалістичний лад — такі гасла висувув зараз індійський пролетаріат і з ними він пішов у революцію за проведом індійської комуністичної партії. Центральний орган Комуністичної Партії Великої Британії "Дейлі Воркер", вітаючи іменем англійського пролетаріату революційні бої трудящих Індії, пише: "Ми радіємо з ваших успіхів у вашій Індії, товариші, і кричимо вітаємо ваше велике діло."

ВОЄННІ ХИЖАКИ ОЗБРОЮЮТЬ СВОЇХ ВАСАЛІВ ПРОТИ РАД. СОЮЗУ.

Радянський Союз граничить на заході з найзапеклішими своїми ворогами: з фашистською Польщею, царанистською Румунією й Надбалтичними країнами. Держави оті являються васалами світового імперіалізму, який їх оплачує, втримує їхню армію, дає на воєнні установи, поставивши їх за жандармів на кордонах Радянського Союзу. Їм завданням тих жандармів імперіалістичного світу є перешкодити соціалістичному будівництву СРСР, зрівняти його, не дати змоги закріпитися і зрости в силу робітничо-селянській державі, і, врешті, розгромити її та підкорити всьому капіталу.

Погромицькі плани імперіалістичних держав проти Радянського Союзу найкраще викрили самі контрреволюційні наемники капіталу, що рекрутуються з петлюрівсько-шаповалівської зграї, яка, прикриваючись гаслами "самостійної й незалежної України", тенділо багатствами і трудящими Радянської України, запровадили їх міжнародному капіталові. Ці плани найвразливіше викрили на Харківському суді контрреволюційної ватаги "СВУ". Вдарити на Радянську Україну зброєю і всередні, за допомогою імперіалістичних наездників — такий є план імперіалістів світу і його васалів та усієї контрреволюційної зграї.

Останніми часами посилено значно будівництво воєнної індустрії у прикордонних країнах, себто в Польщі, Румунії й Надбалтії. В Польщі замість своїх деякі фабрики штучних погонів на заводі тринівших воєнних газів, яких недостатньо мають у недалекій війні проти Радянського Союзу, фортифікують прикордонні райони, пересувають армію ближче границі Радянського Союзу. До польського порту Гдині, біля Данцигу, надходять часта вантажні кораблі повно воєнного знаряддя від імперіалістичних держав Франції, Бельгії й інших.

Не остається й позади бюрська Румунія. Зараз Румунія розбудовує фабрики й заводи воєнної індустрії за вкладом французького капіталу. Чехословацькі воєнозастри являються головним постачальником мордєрчого знаряддя для Румунії проти Радянського Союзу. Щоб скоріше і вчас постачати зброю для румунських воєнних палачів, на границі Чехо-Словації від сторони Румунії розбудовується фабрика воєнного знаряддя, званої "Робіт-

ничий" МекДоналда задумує в крові затопити повстанчий рух індійських трудящих. Зараз уся Індія являється одним великим обозом салдатів британського імперіалізму. Усі збори та мітинги гостро заборонені. Не вільно збиратися більше людей разом як по 5 чоловіків. Скрізь помітно застосування законів виняткового стану. Однак, не зважаючи на оті воєнні постанови, індійський пролетаріат йде на вулиці, влаштовує демонстрації, організовує свої збройні сили і маршує на усіх фронтах в наступ на позиції британського імперіалізму в Індії. Індійсько-британська армія, на яку спірає свою силу британський капітал теж являється непереможною. Про відношення армії до революційного зриву свідчать найкраще подія, що зайшла у різні в Пешаварі. Два полоти салдатів відкачалися страждати в робітників і робітниць, відкрито демонструючи свою симпатію для революційного індійського пролетаріату.

Соціал-фашистський уряд МекДоналда, задавивши в крові повстанчі загопи трудящих Палестини, намагається збройною силою адушити революційний рух Індії. Спочатку повстанчих дій мекдоналдівський уряд, в союзі з індійською буржуазією, намагався скерувати революційний зрив в річище безкровного бунту, який не загрожував би британському імперіалізму. Однак, трудящі маси, арешти революційним подумком, не дали підкорити революційного зриву ватажкам індійської буржуазії. Ганді, який проголосив тільки звичайний громадянський непокор британським колонізаторам, або так званий "солоний бунт".

Скинути раз назавжди ярмо британських імперіалістів, захопити владу у свої руки, щоб встановити в Індії радянський соціалістичний лад — такі гасла висувув зараз індійський пролетаріат і з ними він пішов у революцію за проведом індійської комуністичної партії. Центральний орган Комуністичної Партії Великої Британії "Дейлі Воркер", вітаючи іменем англійського пролетаріату революційні бої трудящих Індії, пише: "Ми радіємо з ваших успіхів у вашій Індії, товариші, і кричимо вітаємо ваше велике діло."

НАЗУСТРІЧ НОВОПРИБУВШИМ ІМІГРАНТАМ В КАНАДУ.

Хоч масове безробіття охопило зараз усю Канаду, імміграційні компанії довозять усе нових і нових робітників і робітниць з різних країн світу. Чимало буває між тими іммігрантами й українських трудящих, що гнали за ліднями й голодом прибули сюди з Західної України, урешті фашистською Польщею.

Скрізь по стаціях заанічених вартують тих іммігрантів петлюрівські агенти, насили викликають ім петлюрівську пресу у всі "божі послання", де найчорнішою брехнею інформують новоприбулих іммігрантів про дивні українських трудящих Канади й Радянської Канади та про їхні організації ТУРФДМ і РЗТ.

Ціх нових іммігрантів треба повитати й відкрити їм правдивий стан трудящих цієї країни. Несодні з їх приїзду сюди вже загартований в-касових боях, випробований на визвольному робітничому фронті, нові прибули як назві свідки тих боїв на землях Західної України. Одні й другі даються легко втягнути в лави українських робітничо-фармерських організацій, вони їх вже розуміють, знають дивні революційного фронту. Важко лише отим новоприбулим іммігрантам натрапити зразу на ті робітничі організації, за них вони не знають на імміграційних офісах чи стаціях. І не раз міняє пару місяців, заки випадково не оодні з їх знає про українську робітничо-фармерську пресу та організації ТУРФДМ і РЗТ.

Цюму треба зарадити. Найлегше це зробити на тих стаціях, де затримуються іммігранти на якийсь час в перезді, або таки на стаціях оідку, де їх вже розпускають, хто куди хоче. Добре буде, коли мі-

реште травня 1930 року застав Китай в обстаніві чимраз гострішої економічної кризи й зростання робітничого та селянського руху. Металургійна, гірнична, шовкова, тютюнова та чайна промисловість у Китаї на краю банкрутства. На початок 1930 року в Шангаї закрилися всі 104 шовкові фабрики. Уже оголошено, що мають закритися 60-70 фабрик у самому тільки центральному Китаї. За 1929 рік закрилося 10 тютюнових фабрик, тютюнової де ліквідації ще 30 китайських фабрик.

Ще гірший стан промисловості в Китаї. Чимало китайських підприємств перейшло до рук закордонного капіталу, користуючись з особливих прав та переваг, які надав йому Гомінданівський уряд, руйнує основні галузі китайської промисловості.

Запроваджується капіталістичну раціоналізацію виробництва, погіршують умови праці, продовжують робітничий день, зменшують заробітну плату. Безробітних по самих тільки 5 великих промислових центрах понад 500,000, а загальне число безробітних по всій країні навіть урахувати не можна. Разом з розвитком безробіття й наступом підприємств на умови праці підіймається хвиля робітничого руху. Хоч політична активність китайського пролетаріату ще не досягла рівня найвищого піднесення революційної боротьби — 1925—1927 років, проте страйковий рух, що відбувається тепер, доводить велике зростання активності робітників. 4-місячний страйк у Циндао, страйк 200-тисяч гірників на солоних розробках у Сичуані наприкінці 1929 року, збройний виступ

рику в Пекіні, врешті мало не шотитижеві протиурядові та протигомінданівські демонстрації в Шангаї, доводять, що робітничий рух у Китаї вишшов за стану депресії, яку спричинив був білий терор Гоміндану. Чимраз частіші випадки, що робітники бють жовтих реформістських ватажків, розгромають реформістських профспілок та вихід — у деяких районах — звоичним порядком з підняття революційних профспілок, доводять, яким шляхом іде рух китайського пролетаріату.

Разом із зростанням робітничого руху підніється й хвиля селянських виступів. Партизанські загопи вільно переходять з провінції до провінції, концентруючи свої сили у певних районах, де вони організують радянський уряд. Пригноблені надсиланими податками та обов'язками, убожачі через поміщиків та лихварів, селяни з захватом вітають червоних партизанів і допомагають їм якомога. Радянську владу до багатьох районів Китаю селянство має за єдину тверду владу, що на практиці довела свою життєздатність. Поширення радянських районів, їхня чимраз більша вага, змусили революційних вождів призначити на 30 травня 1930 року з'їзд представників селянства цих районів.

Вожді, неслегальних китайських профспілок і комуністичні лідери, що вважаються поза законом, виголодили чимало промов про значення і травня, про те, що особливо треба відзначити цей день у Шангаї. Збори одностолосно ухвалили постанову провести в цей день демонстрацію в Шангаї загальний страйк разом із політичною демонстрацією. Партизанські та загопи саада-

тив і жандармерії, що згодом прибули на місце зборів, уже нікого не застали, бо всі делегати встигли зникнути.

Цей факт, оголошений у підпільних робітничих шангайських газетах, свідчить про велике зростання революційних настроїв китайського пролетаріату, про силу робітничих мас, які вже відверто захоплюють приміщення й розбюрокують поліцію. Гомінданівська влада разом з імперіалістами всіх країн, що їхні бойові судна й збройні загопи є в Шангаї, звисно вживуть усіх заходів, щоб зрівнати та адушити виступи робітників. Та ні провокації, ні кривава розправа не зможе адушити революційного зриву китайських робітників.

Вик Жель-тік.

ГОРОДИ НАВКОЛО ДНІПРЕЛЬСТАНУ.

Тільки цього року зроблено першу спробу організувати кооперативні й радгоспівські городи навколо Запоріжжя. А рішче справу цю провадили приватники, безладно експлуатууючі наймитів.

Тепер становище цілком зміниється. Насамперед городництво розгортає радгоспи на острові Хортиці. Справу наладовлено там дуже добре. Трактори й усі потрібні машини, достатні агрономічні кадри, широкий розмах роботи — все це справляе вражливий чогось децуваного. Понад 200 гектарів оброблено цього року над городи. На них споруджують ситку зрошення, встановлюється смоквоу станцію, що подаватиме воду з Дніпра.

Перспективи цього радгоспу і городництва вільному — широкі. Господарство має охопити 265 тисяч гектарів в користуючись з руйнівної сили Дніпрельстану, являтиме собою нескінченні простори, оброблені за останніми вимогами техніки, проізанні в усіх напрямках системою зрошувальних каналів. І цей "змельаний соціалізм" не являть тільки мрія, а реальна дійсність ближніх років. Але й цього літа та осені Запоріжжя буде вже значною мірою забезпечене овочами з цього радгоспу.

ЦРК організував також свій радгосп на плавнях. Тут організується молочарську фарму на 550 корів літніх порід, свинарник на 800 голів, кролічник буде понад 10 тисяч штук.

Громадська думка являе працю над питаннями організації городів та фарм; і можна буде цілком певним, що постачання Запоріжжю та Дніпрельстанові буде забезпечене.

ЦИТАДЕЛЯ ТЕМНОТИ.

Сучасна Польща, що так бундючиться своєю "цивілізацією" місією та "пазіанацією себе "носієм західної культури", являється справжньою цитаделлю неграмотності й темноти і під цим оглядом побирає усі європейські держави. В деяких частинах Польщі неграмотність доходить до неможливої висоти, особливо ж на територіях скріпленої "цивілізаторської" акції, тобто на так званих східних кресах, де на 100 душ населення є 40 до 71 аналіфабетів. В деяких околицях зі шкільної науки користає ледви половина дітей у шкільному віці, решта йде в бурні, щоб тільки не наражувати себе на всі благодати подьської "культури" й подьської виховання. На території львівської шкільної округи кількість шкільної дітвори зменшилася за часів Польщі на около 35%. Та при всьому цьому найікавіше, що також у західних частинах Польщі, які колись належали до Німеччини, тепер є двічі більше неграмотних, ніж за німецьких часів. Тут причина зростає темноти доско інша, ніж на "східних кресах", а саме: вплив колоністів з коринної Польщі, здебільшого самих аналіфабетів.